

“El 85% dels veïns de Cúllar han passat per Lloret de Mar”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

Fa 15 anys que Lloret de Mar es va agermanar amb Cúllar, un poble situat al nord de Granada, que compta amb poc més de 4.100 habitants. Curiosament a Lloret hi viuen prop de 800 oriünds d'aquest municipi andalús i hi ha un passeig i una font amb el seu nom. I a Cúllar, hi ha un carrer amb el nom de Lloret. L'any 1996 es va fundar la Casa de Cúllar de Lloret i, des de llavors, s'hi organitzen activitats per establir llaços d'unió entre les dues localitats, i per donar a conèixer els costums i la cultura d'ambdues. El president de l'entitat és Daniel Torrente, caporal del cos de la Policia Local, que estima tant el seu lloc de naixement com el que l'ha acollit. Enguany també ha estat el pregoner de les festes de Sant Romà.

Què fan prop de 800 persones de Cúllar a Lloret de Mar?

Vam emigrar de Cúllar a Lloret de Mar a partir dels anys setanta per treballar bàsicament a la restauració i, alguns, també, a la construcció. Actualment, el 85% dels veïns de Cúllar han passat per Lloret de Mar, alguns només de visita o per treballar alguna temporada i d'altres per instal·lar-se definitivament. Jo vaig arribar molt jove, només tenia 15 anys. Era l'any 1976!

Què és el que més li va agradar de Lloret quan va arribar?

El mar. M'encanta la seva immensitat i l'olor a sal. També em va agradar la llibertat que vaig trobar en tots els aspectes: poder disposar dels meus diners, el meu temps... Sortíem amb els companys de festa i dormíem només 4 hores perquè l'endemà tocava treballar a l'hotel d'hora. Vaig plorar molt els primers dies perquè enyorava els pares; però quan m'hi vaig acostumar, vaig al·lucinar de la llibertat. Podia entrar en una discoteca o prendre una cervesa en un bar. A Cúllar, no teníem aquesta llibertat.

Daniel Torrente és un apassionat de Lloret de Mar i la seva gent. Foto: Almudena Montaña

L'idioma va ser un entrebanc?

No. No va ser cap problema perquè la majoria dels treballadors érem andalusos i entre nosaltres parlàvem castellà. A més, la gent es dirigia a nosaltres en castellà. Només els caps parlaven català entre ells. Jo vaig aprendre el català llegint les notícies als diaris. Més tard, l'any 1990, quan vaig entrar al cos de la Policia, vaig assistir a uns cursos voluntaris de conversa per perfeccionar el català que ofería l'Escola de Policia de Mollet.

Us vau sentir ben acollits a Lloret?

I tant! Ens ajudàvem molt entre els companys de l'hotel. Vaig tenir molta sort amb els meus caps. Em van ajudar molt i aquí eren com els meus pares. Fins i tot quan em vaig casar, als 24 anys, ells em van ajudar a preparar tots els papers per comprar-me un pis.

Per què vau fundar la Casa de Cúllar?

Ho vam fer conjuntament amb el meu amic Juan García. Quan vaig deixar l'hostaleria i vaig entrar a treballar a la Policia Local, tenia més temps i vaig poder tornar a gaudir de les festes de Moros i Cristians de Cúllar. A la tornada, vam pensar que ja que som tants

veïns de Cúllar que vivim a Lloret, estaria bé fundar la Casa de Cúllar i vam organitzar un sopar per saber què en pensava la gent... Va ser un èxit! Ara ja fa 22 anys que la vam fundar.

Quines activitats organitza la Casa de Cúllar?

Al novembre organitzem a Lloret les jornades de Cúllar amb paradetes de productes d'allà i venen dos autobusos de gent del poble i a l'abril, anem allà a les festes de Moros i Cristians. Són una mica més de 7 hores de viatge per una autovia gratuïta molt bona. Al mes de març cuinem migues solidàries granadines i els prop de 3.000 euros que recaptem els destinem a alguna entitat de Lloret o a catàstrofes meteorològiques internacionals. Com a voluntariat, passem tardes solidàries a les residències de la Tercera Edat. També tenim escola de flamenc i col·laborem amb l'Ajuntament en les activitats que ens demana, sobretot en cuinar per a dinars populars.

Després de tota una vida a Lloret, voldreu tornar a Cúllar?

Abans sí que alguns paisans tornaven; venien a fer la temporada

a Lloret durant uns vuit mesos i la resta de l'any tornaven a Cúllar, on vivien de l'hort familiar amb una mica de ramaderia. Allà amb menys diners es pot viure molt bé. Ara els que estem aquí ja no tornarem a viure allà. Som ciutadans de Lloret a tots els efectes. De totes maneres, jo tinc una casa allà i hi vaig uns quatre cops a l'any.

Aprofita les seves visites per menjar productes locals?

Sí. A Lloret no menjo mai embotit i quan arribo a Cúllar em menjo molt gaudeixo del xai que és molt bo i, com es diu a Catalunya, “no xaieja”.

Com ha canviat Lloret de Mar des que va arribar als anys setanta?

Jo soc molt nostàlgic i abans estàvem més units i no érem tan materialistes ni freds com ara. Però això passa aquí i allà. Joestic molt introduït en la societat de Lloret de Mar i en la de Cúllar. Estimo tant els dos pobles...

Ha vist algun canvi d'actitud dels veïns de Cúllar amb el procés d'independència de Catalunya?

El problema són alguns mitjans

de comunicació que ens volen vendre una cosa que no és i no ensenyen la realitat. A partir de l'1 d'octubre del 2017 jo vaig agafar una depressió, em vaig enfonsar, ho vaig passar molt malament. Tot allò em venia gran. Em va impactar molt quan van aparcar totes les furgonetes de la Policia Nacional a la seu de la Policia Local. No és que ho trobés malament, és que em va xocar molt tot el que passava. A mi més igual que cadascú tingui una ideologia, jo valoro les persones.

Va pensar en tornar cap a Andalusia?

En aquell moment, la meua mare em va trucar i em va demanar que tornés cap a Cúllar, on tinc l'altra casa. Però no tornaré,estic bé aquí i crec que no ha tornat ningú. Els d'allà em pregunten com visc aquí.

I què els respon?

Que aquí soc el rei! El president de la Casa de Cúllar! No es creuen que aquí vivim molt bé. Es pensen que els catalans ens tracten com la casta més baixa de l'Índia. I no és veritat!

I no s'ho creuen...

És curiós però allà som els “Jordis” i aquí som els andalusos. I jo encantat! Al pregó de les festes de Sant Romà de Lloret vaig dir que tinc la sort de tenir dues banderes, dos idiomes i dues verges: una blanca i una moreneta. Tinc la sort de tenir dos pobles, i que ningú em toqui aquest ni aquell. Em fa molta ràbia quan algú diu que Lloret té turisme de borratxera, perquè aquest municipi és molt més que això. És un poble preciós!

Com a policia, té molta feina?

A l'hivern no hi ha gaire feina, però a l'estiu m'encanta el treball de nit. Segurament l'any vinent deixaré el torn del carrer i començaré a preparar la jubilació. Així podré gaudir de la meua neta petita. ■

Torrente a la seu de la Policia de Lloret. Foto: A. Montaña

Torrente el dia del pregó. Foto M.A. Comas

El passeig de Cúllar a Lloret. Foto: A. Montaña